

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. JUDr. Hanou Sukovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Pod Slovany 14, proti žalovanému: **Městský úřad Čáslav**, se sídlem Čáslav, Nám. J. Žižky z Trocnova 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2006, č. j. 44 Ca 169/2006 - 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku o odmítnutí žaloby na obnovu řízení ukončeného u Krajského soudu v Praze usnesením ze dne 31. 5. 2005, č. j. 44 Ca 62/2004 - 44, **s e z a m í t á .**
- II. Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2006, č. j. 44 Ca 169/2006 - 10, **s e** v rozsahu výroku o odmítnutí žaloby na obnovu řízení ukončeného u Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 22. 9. 2006, č. j. 4 As 49/2005 - 59, **z r u š u j e .**
- III. Návrh na obnovu řízení skončeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2006, č. j. 4 As 49/2005 - 59, **s e o d m í t á .**
- IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Zástupkyni žalobce JUDr. Haně Sukové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 10. 11. 2006, č. j. 44 Ca 169/2006 - 10, odmítl žalobu na obnovu řízení ukončeného u Krajského soudu v Praze usnesením ze dne

31. 5. 2005, č. j. 44 Ca 62/2004 - 44, a ukončeného u Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 22. 9. 2006, č. j. 4 As 49/2005 - 59, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005 bylo žalobci a jeho matce J. V. přiznáno osvobození od soudních poplatků z jedné poloviny a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2006 byla kasační stížnost žalobce a jeho matky J. V. proti tomuto usnesení zamítnuta a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud konstatoval, že z § 114 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyplývá, že není přípustná obnova řízení proti usnesení vydanému k návrhu na osvobození od soudních poplatků a proti kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení. Krajský soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o ustanovení advokáta.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 2. 2. 2007, č. j. 44 Ca 169/2006 - 30, ustanovil zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Tomáše Sokola, advokáta.

Usnesením ze dne 27. 4. 2007, č. j. 44 Ca 169/2006 - 51, Krajský soud v Praze JUDr. Tomáše Sokola, advokáta, zprostil funkce právního zástupce stěžovatele a ustanovil zástupkyní stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Hanu Sukovou, advokátku.

Krajský soud v Praze poté usnesením ze dne 28. 5. 2007, č. j. 44 Ca 169/2006 - 57, vyzval zástupkyni stěžovatele k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení. Usnesení bylo stěžovateli a jeho zástupkyni doručeno dne 5. 6. 2007.

Podáním ze dne 6. 6. 2007 požádala zástupkyně stěžovatele o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti, a to s ohledem na svou žádost ze dne 4. 6. 2007 o zproštění zastupování stěžovatele.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 14. 6. 2007, č. j. 44 Ca 169/2006 - 64, žádost JUDr. Hany Sukové, advokátky, o zproštění funkce zástupkyně stěžovatele zamítl, současně zamítl žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti a dále zástupkyni stěžovatele a stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 20 dnů od doručení tohoto usnesení doplnili kasační stížnost podle pokynů obsažených v usnesení ze dne 28. 5. 2007. Usnesení krajského soudu ze dne 14. 6. 2007 bylo stěžovateli a jeho zástupkyni doručeno dne 26. 6. 2007.

Podáním ze dne 13. 7. 2007 stěžovatel prostřednictvím své zástupkyně doplnil kasační stížnost o důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nezákonnost napadeného usnesení stěžovatel spatřoval v neobjektivním přístupu soudu k jeho osobě. Podle přesvědčení stěžovatele došlo k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť přístup soudu k jeho osobě je tendenční a projednání věci nebylo nestranné. Stěžovatel navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal přípustnost kasační stížnosti z hlediska splnění podmínek § 106 odst. 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že doplnění kasační stížnosti je nutno považovat za včasné navzdory tomu, že bylo podáno po uplynutí lhůty stanovené v usnesení

krajského soudu ze dne 28. 5. 2007. Krajský soud v Praze totiž usnesením ze dne 14. 6. 2007 zamítl žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti, současně však lhůtu prodloužil, což je pro závěr Nejvyššího správního soudu rozhodující. Prodloužená lhůta uplynula dne 16. 7. 2007, doplnění kasační stížnosti bylo podáno dne 13. 7. 2007, tzn. včas.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud současně shledal zásadní vadu řízení, k níž musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Tato vada se týká pouze výroku o odmítnutí žaloby na obnovu řízení ukončeného u Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 22. 9. 2006, č. j. 4 As 49/2005 - 59.

V textu doplnění kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačními námitkami stěžovatele směřujícími proti výroku napadeného usnesení o odmítnutí žaloby na obnovu řízení ukončeného u Krajského soudu v Praze usnesením č. j. 44 Ca 62/2004 - 44, ze dne 31. 5. 2005.

Podle § 114 odst. 1 s. ř. s. obnova řízení je přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení a) o ochraně před zásahem správního orgánu, b) ve věcech politických stran a politických hnutí.

Návrh na obnovu řízení podaný stěžovatelem směřuje proti usnesení Krajského soudu v Praze, jímž bylo žalobci a jeho matce J. V. přiznáno osvobození od soudních poplatků z jedné poloviny.

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že návrh stěžovatele je nepřipustný, a to z několika důvodů současně. Stěžovatel tímto návrhem nenapadá rozsudek, nýbrž usnesení krajského soudu, kterým nadto ani nebylo skončeno žádné řízení. Rozhodnutí napadené návrhem na obnovu řízení se netýká ochrany před nezákonným zásahem, ani věcí politických stran, proto tento návrh není přípustný (§ 114 odst. 1 s. ř. s. a contrario).

Krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem, neboť návrh na obnovu řízení skončeného usnesením ze dne 31. 5. 2005 odmítl jako nepřipustný. V postupu krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal jakékoliv známky neobjektivity, tendenčnosti či zaujatosti v neprospěch stěžovatele, protože krajský soud toliko aplikoval příslušná ustanovení zákona. Případná podjatost soudců krajského soudu, která nebyla stěžovatelem namítána, by podle § 8 odst. 1 s. ř. s. nemohla spočívat v postupu soudců v řízení o projednávání věci nebo v jejich rozhodování v jiných věcech. Předmětná námitka stěžovatele proto není důvodná.

Nejvyšší správní soud nezjistil ani namítané porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť nezávislost a nestrannost krajského soudu nebyla zpochybněna a zákonné omezení možnosti podání mimořádného opravného prostředku, kterým obnova řízení je, ústavně zakotveným právům účastníků řízení neodporuje.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil namítanou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nebyl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti výroku o odmítnutí žaloby na obnovu řízení ukončeného u Krajského soudu v Praze usnesením ze dne 31. 5. 2005, č. j. 44 Ca 62/2004 - 44, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud následně posuzoval výrok o odmítnutí žaloby na obnovu řízení skončeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 49/2005 - 59, ze dne 22. 9. 2006.

Podle § 113 s. ř. s. je k řízení příslušný soud, který vydal rozhodnutí, proti němuž návrh na obnovu řízení směřuje.

Návrh na obnovu řízení podaný stěžovatelem z části směřoval rovněž proti rozsudku Nejvyššího správního soudu, který jediný je příslušným o této části návrhu rozhodnout. Krajský soud v Praze porušil povinnost danou § 7 odst. 6 s. ř. s., podle kterého měl návrh na obnovu řízení v části směřující proti rozsudku Nejvyššího správního soudu postoupit k rozhodnutí tomuto soudu.

Krajský soud v Praze tedy nebyl věcně příslušný k rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení směřujícímu proti rozsudku Nejvyššího správního soudu, což představuje zásadní vadu, pro kterou musel Nejvyšší správní soud napadené usnesení v rozsahu výroku o odmítnutí žaloby na obnovu řízení ukončeného u Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 22. 9. 2006, č. j. 4 As 49/2005 - 59, zrušit.

Nejvyšší správní soud jako soud věcně současně odmítl návrh na obnovu řízení proti svému rozsudku ze dne 22. 9. 2006, jímž bylo rozhodnuto o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 44 Ca 62/2004 - 44, neboť podle § 114 odst. 2 s. ř. s. obnova řízení není přípustná proti rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud považoval za procesně neekonomické a příliš formální vracet věc krajskému soudu, aby rozhodl o postoupení návrhu podle § 7 odst. 6 s. ř. s., neboť věc již Nejvyššímu správnímu soudu předložena byla, byť postupem podle § 108 odst. 1 s. ř. s. Podle názoru Nejvyššího správního soudu, rozhodne-li krajský soud o návrhu na obnovu řízení podaném proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu bez ohledu na kasační námitky zruší (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a současně o návrhu na obnovu řízení - jako soud věcně příslušný (§ 113 s. ř. s.) - rozhodne, aniž by věc vracel krajskému soudu k postupu podle § 7 odst. 6 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady jemu vzniklé ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. pak žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Odměna soudem ustanovené zástupkyni stěžovatele JUDr. Haně Sukové, advokátce, byla určena za dva úkony právní služby ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky

Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupkyni stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 4800 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu